

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 28)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

MƯỜI MỘT NĂM SAU (Hết).

***/ Sài Gòn, tháng 12/1982**

Lại lần nữa nhận tin Sơn. Anh gửi về một thùng quà cho mẹ con tôi. Buổi sáng trời thật lạnh, ngồi trên phi cảng, nơi lãnh hàng, chờ Mẹ đi nộp thuế, tôi đọc thư anh, lòng rung rung xúc động.

Fountain Valley, đêm 16/11/1982

Mẹ, Thu Vân, Noel và các em thương nhớ,

Cho phép anh được gọi như thế để anh được tự nhiên và vẫn cảm thấy mình đang được gần gũi với gia đình, nghe em. Viết cho em, hôm nay trời Cali. bỗng dưng trở lạnh theo những cơn gió mạnh rất dễ dàng xô ngã những tâm hồn không mấy được bình thường như anh.

Em và con thương nhớ,

Chiều nay, 16/11/1982, được thư em, anh thật bàng hoàng ngỡ ngàng và sung sướng. Anh vẫn tưởng không bao giờ nhận được hồi âm của em. Thư anh gửi đi ngày 8/9/1982 và chờ đợi mãi cho

đến hôm nay mới nhận thư em. Thư đi thư về nuốt trọn 2 tháng 8 ngày.

Cầm thư trong tay, anh mừng như một lễ hành qua sa mạc tìm được nước mát. Xé vội ra, đọc những giòng yêu dấu như ngấu nghiến những nét chữ đã 11 năm qua, anh không hề có dịp may đọc nữa. Lòng anh ấm lại thật nhiều. Anh cảm ơn em đã viết cho anh.

Đọc hết lá thư dài với không một lời trách cứ, anh thật vô cùng cảm xúc. Em đã đem cho anh một liều thuốc an thần quý báu. Anh biết viết thế nào để nói tiếng cảm ơn? 11 năm xa cách, lời thư em vẫn không thay đổi, lúc nào cũng mang một sắc thái cao thượng, nhẹ nhàng vị tha như 11 năm qua em từng tha thứ cho anh những lỗi lầm nào đó. Em thật xứng đáng để anh cảm hoài yêu dấu.

Thu Vân và Noel thương yêu,

Đừng buồn anh nghe em và không ghét cha nghe con? Thương em và con nhiều lắm, xin em và con đón nhận những lời anh viết hôm nay, dấu muện màng, nhưng là một tình cảm thiêng liêng chân thật anh dành gửi về em và con.

Được thư, nhìn ảnh con và Bà Ngoại (ảnh em đâu?), lòng anh thật sung sướng lâng lâng như đang uống rượu mừng hội ngộ.

Hình ảnh đã thay người. Noel đã lớn. Say sưa ngắm nhìn con, một niềm ray rứt dâng lên, tự hỏi anh phải làm gì cho con và em đây? Noel giống em nhiều (và giống cả anh nữa), thân hình gầy, đôi mắt rất buồn. Đọc thư em và đo lường được ý nghĩ con, nó thương em và Bà Ngoại rất nhiều. Anh thật sự vui mừng.

Em ráng gửi cho anh xin một tấm ảnh chụp nguyên cả gia đình trong lần thư tới nghe em.

Bên Noel là Mẹ. Chiếc áo bà ba của quê hương. Mẹ không thay đổi, chỉ có tóc đã bạc. Mẹ vẫn còn rất oai nghiêm và rất có thần với con cháu. Riêng với anh, Mẹ vẫn trẻ. Tâm hồn Mẹ cũng phi thường như chính Thu Vân của anh.

Hay tin Châu và My đã lập gia đình, anh thật lòng chia vui cùng các em. Trong thư em không nói là các em lấy chồng hồi nào và đã có baby chưa?

Được tin tức rõ ràng của gia đình lần này, anh sung sướng thật sự. Ở đây, anh luôn luôn cầu mong cho những người thương yêu của anh được gặp nhiều điều an lành may mắn. Riêng anh, cuộc sống 7 năm qua ở xứ người buồn nhiều hơn vui.

Thu Vân ơi, em còn nhớ Duy Quang con ông Phạm Duy không? Trong lần trình diễn đại nhạc hội tại Hawaii năm 1980, Quang cho anh hay rằng Quang là bạn em và cùng với em trình diễn chung ban nhạc nhiều lần ở Sài Gòn dạo trước. Quang nói em gầy và uống rượu nhiều lắm. Nghe chuyện, anh thật xót xa, tuy nhiên anh vẫn nghĩ rằng Quang không biết gì nhiều về em.

Thu Vân thương yêu,

Em có nghĩ rằng, đến bây giờ anh vẫn còn thương và xót xa cho em và con? Định mệnh sắp sẵn cuộc đời mỗi người. Nhớ thương em khi em đã thật sự ở ngoài vòng tay anh. Hãy thương và tha thứ cho anh như một vị thánh tha thứ cho một tín đồ đang quỳ trước mặt, ăn năn với những lỗi lầm của mình. Và em hãy nhớ rằng, luôn luôn anh vẫn cầu mong một sự hội ngộ cùng em và con.

Thu Vân à, anh dặn em điều này rất cần khi hữu sự, ráng ghi nhớ trong lòng. Khi nào có dịp thuận tiện về thăm ông nội của Noel, đừng ngần ngại thương thuyết và hứa rằng sẽ hoàn lại món nợ khi đi ra khỏi hình chữ S. Em ráng hiểu anh nói gì nhé? Trần Thị Thu Vân vẫn là mẹ. Cha Đỗ Sơn (tử trận), thân nhân ở Hoa Kỳ em đã có địa chỉ, quan trọng nhất là địa chỉ khi được hỏi đến. Dặn em những điều trên, anh hy vọng em hiểu những gì anh muốn nói. Xin em ráng lên với hơi sức còn lại, thay anh kể tiếp lòng thương cho Noel.

Thương em và gia đình.

Anh kính lời hầu thăm mẹ và các em bình an.

Thương em và con nhiều.

Anh. Đỗ Sơn.

TB. Vài lời cho anh nhắn với Noel:

"Cha sẽ gửi quà cho con. Cái lo nghĩ nhất của cha bây giờ là gửi thuốc về cho mẹ và con uống để bớt bệnh. Áo lạnh cho mẹ và con mặc. Cha biết con thích xe lửa, cha sẽ ráng tìm cho. Sau nữa là đừng ghét cha. Mẹ nói với cha là con không vui khi biết cha vẫn còn hiện diện. Điều đó làm cha đau lòng.

Thôi, ráng giúp mẹ, thương mẹ và Bà Ngoại thật nhiều thay cha. Thương con."

Lần đầu anh gửi quà nên không biết phải gửi gì. Hơn nữa anh vẫn thích gửi tiền hơn quà, lý do là nhận nhanh và nếu gửi quà, em sẽ phải bị đóng thuế. Thư cho anh, nhớ nói rõ em bệnh gì, yếu phổi hay đau phổi. Nếu đau phổi thì phải chụp hình mới biết được. Nhớ nghe em.

***/Thư hồi âm cho Sơn.**

Sài Gòn, đêm 14/12/1982

Anh thân mến,

Em và mẹ vừa đi lãnh thùng quà sáng nay, không thiếu thứ gì, chỉ hai hộp kem hoa lan bị tịch thu vì người ta không cho nhận loại này. Những giòng viết đơn giản trên các cái hộp "thuốc suyền cho Noel, thuốc ho cho Thu Vân..." làm tim em bóp thắt. Em nhớ lại anh, đêm 30 Tết trên sân ga vắng gặp nhau lần đầu, em mặc áo dài vàng, tóc xõa ngang lưng, vóc người mỏng mảnh... đã gọi nên trong anh ý muốn "bảo bọc cái dáng bơ vơ cô độc quá."

Nhớ lại câu nói: "Anh tin rằng với cái tâm hồn mong manh của em, chẳng bắt cứ người đàn ông nào muốn làm cho em đau khổ." ...

Xin anh tha thứ nếu giờ đây em gọi lại những gì đáng ra không nên gọi. Em chỉ muốn nói cùng anh một điều mà từ 11 năm trước khi còn là của nhau, em đã nghi ngờ. Đó là ngày xưa "anh CÓ yêu em" nhưng "không tin rằng nắm được trái tim em" nên luôn luôn cố ý làm em khổ bởi hình bóng những người đàn bà khác. Cái tệ hại là thuở đó em kiêu hãnh quá nên "không hề dám đòi hỏi" điều gì, ngay cả sự bày tỏ lòng ghen như bất cứ người con gái nào.

Sự tan vỡ của chúng mình xảy ra chỉ là do mình còn quá trẻ để "**không hiểu được tâm lòng từ mỗi phía đã dành cho nhau**".

11 năm qua, những cái gì tắc trách lầm lỡ của chúng mình, rút lại chỉ Noel là gánh chịu thiệt thòi hơn cả. Điều này đã là một nỗi đau vô cùng sâu sắc trong tim em.

Từ ngày ấy, em có nhiều thay đổi. Em tha Noel như con chim mẹ tha chim con khắp bốn phương trời. Em cũng thường uống rượu để quên những đêm dài trắng lạnh. (Duy Quang biết em thời gian này, hẳn là người bạn rất dễ mến của em. Nhưng đúng như anh nói, hẳn không hiểu được “**bản chất tốt**” trong em như anh đã hiểu). Dẫu vậy, có một điều rất thành thật là em không hề nghe oán hận anh dù rằng đâu đó vẫn được vài bạn bè cho biết tin anh.

Buổi sáng ngồi trên phi cảng, trời lạnh sắt se. Nhớ lại những ngày tháng gần Noel và Tết thế này của năm 1970, em cũng hay chờ đợi anh, cô đơn, vô vọng... Anh tha thứ cho em khi gọi lại những gì cũ kỹ. Em không dám làm xáo động cuộc sống anh. Chỉ một phút nào rung cảm mà viết cho anh trong mỗi cảm hoài bé nhỏ...

Anh thân mến,

Mẹ đang bệnh, nghi là cancer hạch cổ. Năm kia Bà Ngoại đã chết vì chứng bệnh này. Em thật lo sợ. Nghe trong tim nổi cơn bão tố nếu không có Mẹ bên cạnh. 11 năm qua, tình thương Mẹ dành cho em và Noel tràn ngập. Mẹ nghĩ Châu và Mỹ đã có gia đình, nếu Mẹ chết đi thì cũng còn chồng bảo bọc. Chỉ riêng em, Mẹ sợ em bơ vơ khi không còn Mẹ.

Và thật, tâm hồn em lúc nào cũng như của một đứa trẻ mà chỉ mỗi tình thương vô điều kiện của Mẹ mới làm cho ấm được. Mẹ chưa hẳn nằm một chỗ nhưng sắc vóc tàn tạ thấy rõ. Sáng nay, đọc thư anh Mẹ ứa nước mắt bảo em: "Thôi, đừng làm nó ray rứt nữa. Số phận định vậy thì chịu vậy, đừng làm nó khổ..." (Mẹ tưởng em viết thư dần

vật anh.) Từ ngày Ngọc Huyền mất tích, Mẹ sút cân thấy rõ.

Em cảm ơn anh. Cả một tâm lòng thiết tha của anh gói trọn trên từng nét chữ, từng món hàng, từng tấm áo tấm quần mà phải 11 năm sau em mới nhận ra và tin được. Em biết viết gì để đáp lại?

Em cũng đọc và hiểu rõ cái đoạn anh muốn em nhớ nằm lòng, nhưng làm sao? Thôi đành chịu. Anh đừng nên nghĩ ngợi thêm gì cả, hãy cứ tin tưởng và cầu nguyện Thượng Đế là đủ. Ngài không bao giờ bỏ rơi kẻ đau khổ. Tấm lòng anh nghĩ cho Noel theo khả năng là quý rồi.

Em thăm gia đình anh, cầu chúc tất cả được mạnh khoẻ.

Thu Vân.

[]

*Trần Thị Bông Giấy
(Viết lại đầy đủ cho Noel, 39 năm sau,
tại San Jose, California,
tháng 7/2010)*

[]